

Arrest

nr. 236 227 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar echtgenoot verklaarden op 9 september 2013 het Rijk te zijn binnengekomen en vroegen op 9 september 2013 om de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling.

Op 28 november 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en haar echtgenoot. Verzoekster en haar echtgenoot dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 121 454 van 26 maart 2014

weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en haar echtgenoot.

Op 5 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 11 juli 2014 richtten de Duitse asielinstanties een terugnameverzoek aan de Belgische autoriteiten, waarop op 18 juli 2014 een uitdrukkelijke aanvaarding in toepassing van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening volgde.

Op 22 november 2014 dienden verzoekster en haar echtgenoot vervolgens een tweede internationaal beschermingsverzoek in.

Op 28 november 2014 besloot het CGVS tot de weigering van inoverwegingname van het tweede beschermingsverzoek.

Op 8 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 16 december 2014 dienden verzoekster en haar echtgenoot een derde internationaal beschermingsverzoek in.

Op 16 januari 2015 besloot het CGVS tot de weigering van inoverwegingname van een derde verzoek om internationale bescherming.

Op 21 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 6 mei 2015 dienden verzoekster en haar echtgenoot vervolgens een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 mei 2015 besloot het CGVS tot de weigering van inoverwegingname van het vierde verzoek om internationale bescherming.

Op 2 juni 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 29 juli 2015 dienden verzoekster en haar echtgenoot een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 oktober 2015 besloot het CGVS tot de weigering van inoverwegingname van het vijfde verzoek om internationale bescherming. Verzoekster en haar echtgenoot dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 161 819 van 11 februari 2016 verwierp de Raad het beroep.

Op 28 oktober 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 28 oktober 2016 dienden verzoekster en haar echtgenoot een zesde verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 maart 2017 besloot het CGVS tot de weigering van inoverwegingname van het zesde verzoek om internationale bescherming. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 193 187 van 5 oktober 2017 verwierp de Raad het beroep van verzoekster en haar echtgenoot.

Op 29 november 2017 werd namens de minderjarige kinderen van verzoekster en haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 11 februari 2019 verklaarde het CGVS het beschermingsverzoek van de beide minderjarige kinderen niet-ontvankelijk, om de reden dat geen nieuwe elementen of feiten werden aangebracht in vergelijking met de eerdere verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot. Tegen deze beslissing werd namens de minderjarige kinderen een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 227 970 van 24 oktober 2019 verwierp de Raad het beroep.

Op 1 augustus 2019 dienden verzoekster en haar echtgenoot een zevende verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 oktober 2019 en 21 oktober 2019 verklaarde het CGVS het zevende verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot niet-ontvankelijk.

Met een schrijven van 11 november 2019 diende verzoekster met haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 november 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M. R.

+ T. A. R. A. [...]

voornaam : H.

T. A. R. A. [...]

geboortedatum: [...]1991

geboorteplaats : D.

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15.10.19 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09.09.13, 20.11.14, 16.12.14, 06.05.15, 29.07.15, 28.10.16 en op 01.08.19 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat

er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Met een schrijven van 2 december 2019 verzochten verzoekster en haar gezin de gemachtigde tot een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek zoals vervat in het thans bestreden bevel.

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing: [...]

II.1.3 Verwerende partij vermeldt louter dat de asielprocedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum. Zij neemt zondermeer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij specificeert evenmin naar waar verzoekende partij zou worden uitgewezen...

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/13. [- Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Verzoekende partij en haar gezin is immers verregaand geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Zij zijn in België sinds 9 september 2013. Sindsdien hebben zij hier hun bestaan opgebouwd. De kinderen zijn in België geboren en hebben hun thuisland nooit gekend.

Verzoekende partij diende op 9 september 2013 een eerste asielaanvraag in. Deze werd in 26 maart 2014 negatief afgesloten. Ook de navolgende asielaanvragen werden negatief afgesloten.

Verzoekende partij en haar gezin verblijven ondertussen méér dan 5 jaar in België. Ze zijn volledig ingeburgerd in onze maatschappij. De kinderen gingen steeds in België naar school en hebben hier hun vriendengroep. Deze duurzame lokale verankering leidt ertoe dat een terugkeer, zelfs tijdelijk, bijzonder moeilijk is.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenrecht, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM heeft geschonden.”

Verzoekster vangt het eerste onderdeel van het enig middel aan met een theoretische beschouwing over de materiële motiveringsplicht en stelt dat de gemachtigde enkel vermeldt dat de procedure voor internationale bescherming negatief werd afgesloten en dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum. De gemachtigde heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekster en zonder rekening te houden met de vraag of verzoekster al dan niet onderworpen zal worden aan foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt verzoekster dat de gemachtigde een 3-EVRMtoets moet doen bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Verzoekster is van mening dat nergens uit de beslissing blijkt dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden. Zij stipt ook aan dat niet is gespecificeerd naar waar zij zal worden verwijderd.

In het tweede onderdeel van het middel citeert verzoekster artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij zegt dat zij samen met haar gezin verregaand geïntegreerd is in de Belgische samenleving omdat zij en haar echtgenoot reeds sedert 9 september 2013 in België zijn, hun kinderen in België zijn geboren en hun thuisland nooit hebben gekend. Verzoekster erkent dat haar eerste beschermingsverzoek en ook al de navolgende negatief werden afgesloten maar herhaalt dat zij en haar gezin meer dan 5 jaar in België zijn, hun kinderen steeds in België naar school gingen en hier hun vrienden hebben. Om die reden is een terugkeer, zelfs tijdelijk, bijzonder moeilijk. Met deze specifieke omstandigheid heeft de gemachtigde geen rekening gehouden, zoals nochtans volgens verzoekster vereist wordt door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster concludeert dat de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM geschonden zijn.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, dat betrekking heeft op de termijn voor vrijwillig vertrek vervat in een bevel om het grondgebied te verlaten. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, meer bepaald de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat betreft het eerste onderdeel van het middel volgt de Raad verzoekster volledig waar zij, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, stelt dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel moet rekening houden met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van het CGVS van 15 oktober 2019 waarin het zevende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard en ter kennis werd gebracht. De gemachtigde wijst erop dat verzoekster reeds zeven maal een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend en dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS omdat er geen nieuwe elementen blijken te zijn. Er blijkt niet dat verzoekster deze beslissing heeft aangevochten voor de Raad, zodat deze als definitief moet worden beschouwd.

In deze beslissing heeft het CGVS uitgebreid gemotiveerd waarom het van oordeel is dat er in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. In deze beslissing gaat het CGVS uitgebreid in op alle beschermingsverzoeken die werden ingediend door verzoekster en haar echtgenoot, de redenen waarom geen van hen hebben aanleiding gegeven tot het toekennen van internationale bescherming en het CGVS gaat ook in op de actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak, waarvan verzoekster en haar gezin afkomstig zijn. Hij concludeert onder meer dat er geen grond is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zowel wat betreft artikel 48/4, § 2, c als wat betreft artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM overlapt deels met het bepaalde in artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster licht op geen enkele wijze toe welk reëel risico op foltering of een menonwaardige en vernederende behandeling zij of de kinderen lopen bij terugkeer naar Irak buiten de draagwijdte van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet die reeds werden onderzocht. De Raad meent dat de motieven die in de beslissing van het CGVS zijn opgenomen, niet opnieuw moeten worden hernomen in het bestreden bevel. Het is duidelijk dat het bevel naar de voornoemde beslissing verwijst en er kan vanuit gegaan worden dat verzoekster in kennis werd gesteld van die beslissing van het CGVS.

Waar verzoekster nog aanstipt dat niet blijkt uit de bestreden beslissing naar welk land zij zal worden uitgewezen, kan de Raad niet volgen. Er wordt onder “nationaliteit”, duidelijk melding gemaakt van

"Irak". De Raad wijst er verder op dat een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, § 1, 5° iuncto 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1, 6° stelt dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt uit artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. In casu is er duidelijk geen sprake van een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. Bijgevolg heeft dit terugkeerbesluit of bevel enkel betrekking op het land van herkomst, zijnde Irak.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Wat betreft de in het tweede onderdeel aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat die bepaling enkel stelt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met "het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand". Waar verzoekster het heeft over het feit dat zij met haar gezin reeds sinds 9 september 2013 verblijft in België, hun bestaan hebben opgebouwd en zij wijst op hun integratie omdat zij volgens hen volledig zijn ingeburgerd in de maatschappij en er sprake is van een duurzame lokale verankering, doelt verzoekster veeleer op het privéleven dat zij in België met haar man en kinderen heeft opgebouwd. Volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde echter geen rekening houden met elementen van privéleven. Indien verzoekster van oordeel is dat die elementen moeten worden gevalideerd, is een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangewezen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot die aanvraag recent ook hebben ingediend.

Waar verzoekster nog wijst op de situatie van haar kinderen, kan zij eventueel doelen op het hoger belang van het kind, waarmee de gemachtigde wel moet rekening houden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De Raad moet met verzoekster vaststellen dat hieromtrent in de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motieven werden opgenomen. Ondanks het feit dat het opnemen van de motieven aangaande dit onderzoek de wapengelijkheid tussen de partijen ten goede zou komen in het kader van de rechten van verdediging, verplicht de Raad van State de Raad ook rekening te houden met de motieven die zich in het administratief dossier bevinden in de synthesenota aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (zie naar analogie RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

In het administratief dossier bevindt zich, zoals verweerder in de nota aanstipt, een "évaluation article 74/13" van dezelfde datum als de bestreden beslissing. In deze nota stelt de gemachtigde aangaande het hoger belang van het kind: *"intérêt supérieur de l'enfant: L'intéressé se trouve en Belgique accompagné de ses deux enfants mineurs d'âge. Comme il est dans l'intérêt des enfants de rester avec la mère et afin de conserver le noyau familial restreint, les enfants se retrouveront sur son Ordre de Quitter le Territoire."* Hieruit blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen. Hij wijst erop dat het in het belang is van de kinderen dat ze bij hun moeder blijven en dat de gezinscel wordt bewaard. De Raad stelt vast dat ook

voor de echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op dezelfde dag en dat dit bevel eveneens is aangevochten voor de Raad in zaak RvV 242 516. Ten overvloede moet de Raad vaststellen dat verweerder in de nota terecht aanstipt dat verzoekster en haar gezin reeds zeven internationale beschermingsverzoeken hebben ingediend en tal van bevelen kregen om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven gedurende hun 6-jarig verblijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES